

תת"ע 2469/06/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד סוגיר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2469-06-18 מדינת ישראל נ' סוגיר
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד שלומי עזרא

המאשימה

נגד

מוחמד סוגיר

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין **עבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, סמוך למעבר החציה, ושניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.**

2. על פי כתב האישום, ביום 14.2.18, בשעה 11:25, נהג הנאשם ברכב, בשדרות נשיאי ישראל, בכרמיאל, ובהתקרבו למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, סמוך למעבר החציה, ושניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.

3. הנאשם כופר בעובדות כתב האישום וטוען שלא היה הולך רגל שהתכוון לחצות את הכביש. צוין שנהג נוסף נסע אחרי הנאשם, וגם הוא לא עצר.

המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם, על יסוד עדותו של השוטר, שלפיה, הולך הרגל התכוון לחצות את מעבר החציה והנאשם המשיך בנסיעתו, ולא נתן לו זכות קדימה. צוין שתקנה 67(א1) עניינה כוונתו של הולך רגל לחצות, וניכר שמי שעומד במעבר חציה מתכוון לחצותו.

4. מטעם התביעה העיד השוטר אבו מנסור פאיז (להלן - השוטר פאיז).

כן הוגש ת/1 - הדוח.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

עדות השוטר

עמוד 1

5. השוטר מסר, בהגנותו, שאינו זוכר את פרטי הדוח, מעבר לרשום בדוח. לעניין זה יצוין שאין מצופה משוטר, שעבודתו היומיומית כוללת רישום דוחות רבים מעין אלה, שיזכור פרטי דוח מסוים, שערך כשנה לפני מתן עדותו. בית המשפט רשאי לקבל את הכתב כראיה לתוכנו אם השתכנע שהרישום שנעשה בשעתו על ידי העד, הוא רישום, כן, אמיתי, ומדויק, ושנית, טענת העד שאינה זוכר כנה ואמיתית (ראו י' קדמי, בספרו, "על הראיות", חלק שני, מהדורה מעודכנת תש"ע-2009, בעמ' 786).

בעניינו, אני מקבלת את הדוח כראיה לתוכנו. השתכנעתי שהרישום בדוח מתעד את האירוע, באופן מדויק, וטענת העד שאינו זוכר את האירוע כנה.

יצוין, לעניין מהימנות השוטר, שהנאשם העיד שאין לו כל היכרות מוקדמת עם השוטר, ויש בכך כדי לחזק שהשוטר פעל באופן מקצועי בלבד (עמ' 6 לפרו', ש' 12-13).

ביצוע העבירה

6. מהדוח שערך השוטר עולה שהנהג עבר במעבר החציה, ולא נתן זכות קדימה להולכי הרגל, שהמתינו משני צדי מעבר החציה. צוין שמעבר החציה במקום האירוע ברור, בעת האירוע היה אור יום, והנאשם נסע במעבר החציה בעת ששני הולכי רגל חצו אותו, מדרום לצפון. צוין שנשמר קשר עין רצוף עם הנאשם. בתגובת הנאשם לדוח צוין: **"אני ביקשתי לקרוא להולך הרגל"**.

בעדותו, כשנשאל השוטר כיצד ידע שהולך הרגל מתכוון לחצות את מעבר החציה, הבהיר: **"הוא עמד שם"** (עמ' 4, ש' 7).

הנאשם טען שלפני מעבר החציה קיימת תחנת אוטובוס, ובמקום קיימת תנועה ערה של הולכי רגל, ולא ניתן לדעת מי מהם מתכוון לחצות את מעבר החציה (עמ' 5, ש' 4-5). טענה זו נדחתה על ידי השוטר שמסר שהתחנה ממוקמת במרחק של **"20 מטר לפחות"** ממעבר החציה (עמ' 5, ש' 1).

טענה נוספת של הנאשם הייתה שהולכי הרגל, שחצו את מעבר החציה, עמדו עם הגב אל השוטר, והשוטר לא יכול היה לדעת האם הם מתכוונים לחצות (עמ' 5 לפרו', ש' 4, ש' 25-26, עמ'). להוכחת טענתו הגיש 2 צילומים של הולך רגל שעומד עם הגב לכיוון השוטר, סמוך למעבר החציה (נ/1 ו- נ/2). בצילום נ/1, לדבריו, נראה עומד הולך רגל, שמתכוון לחצות את מעבר החציה, ובצילום נ/2, לדבריו, נראה הולך רגל, סמוך למעבר, שלא מתכוון לחצות את מעבר החציה (עמ' 4, ש' 15-18).

השוטר דחה את הצילומים בציינו שהתמונות כלל אינן קשורות לאירוע (עמ' 5 לפרו', ש' 19) והוסיף: **"משני הצדדים היו הולכי רגל. אין מה להתבלבל"** (עמ' 5 לפרו', ש' 7-8).

יצוין שהתמונות אכן לא צולמו בעת האירוע ולא ניתן להוכיח על פיהן את טענת הנאשם.

לסיכום, נוכח גרסתו המהימנה של השוטר, וטענות הנאשם, שלא נמצא להן עיגון ראיתי, אני מקבלת את גרסת השוטר שמשני צידי מעבר החציה המתינו הולכי רגל, שהתכוונו לחצות את הכביש, והנאשם חצה את מעבר החציה בעת ששני הולכי רגל חצו אותו.

מקום עמידתו של השוטר

7. השוטר העיד שעמד במרחק של "3-4 מטר" ממעבר החציה, בעת אכיפת העבירה (עמ' 4, ש' 4) ודחה את גרסת הנאשם שעמד במרחק של כ-300 מטר מהמעבר (עמ' 5 לפרו', ש' 24-25), ובלשונו: **"אני עמדתי בתוך הכיכר במרחק של 3-4 מטר גג ממעבר החציה כדי להיות בטוח שלא מקפחים אף אחד"** (עמ' 5 לפרו', ש' 29-30). יצוין שהנאשם לא טרח לצלם את המקום בו עמד השוטר, לטענתו (עמ' 6, ש' 24). לעניין זה יוער שנפלה סתירה בגרסת הנאשם בנוגע למיקומו של השוטר. במקום אחד, בחקירתו, גרס שהשוטר עמד במרחק של 300 מטר ממעבר החציה, ובמקום אחר טען שהשוטר עמד במרחק של 400 מטר מהמעבר (עמ' 5 לפרו', ש' 25). סתירה זו מחזקת את גרסת התביעה ומקעקעת את אמינות גרסתו של הנאשם.

אי זימונו של הנהג שנסע אחרי הנאשם

8. הנאשם העיד שרכב נוסף שנסע אחריו, חצה את מעבר החציה, והגיש לעניין זה את מסמך נ/3 - הצהרה של אותו נהג. הצהרה זו של העד אינה קבילה ופסולה כראיה. הנאשם רשאי היה לזמן את העד להעיד מטעמו בעניין זה, אך לא עשה כן. הלכה היא שאי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת חשד לפיו בעל הדין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו של עד זה ויוצרת הנחה לפיה עדותו של עד כזה עלולה הייתה לחזק דווקא את עמדתו של הצד שכנגד. ראה לעניין זה **"ע"פ 6056/07 יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל (2009) וע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3), 453 (2004)"**

סוף דבר

9. בהתבסס על חומר הראיות שהונח לפני, הדוח שערך השוטר והרושם האמין שהותיר ב', ומאידך, גרסתו של הנאשם, שלא נמצא לה בסיס ראיתי, הגעתי למסקנה שהנאשם **לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, סמוך למעבר החציה, ושניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.**

10. **לסיכום, בהינתן האמור, ולאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדותם לפניי, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.**

המזכירות תשלח הכרעת הדין לצדדים ותזמינם לטיעונים לעונש ליום 3.3.2019 בשעה 11:00.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשע"ט, 10 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.